Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Christiansen, Einar.; med Tegninger af Carl Thomsen ; udgivet af G. Paulis Kunstanstalt.
Titel | Title:	Mine Sange
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Det Hoffensbergske Etabl., 1896
Fysiske størrelse | Physical extent:	12 bl.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MINE SANGE

af Einar Christiansen

med Tegninger af

CARL THOMSEN.

UDGIVET AF G. PAULIS KUNSTANSTALT.

DET HOFFENSBERGSKE ETABL. — KJØBENHAVN 1896.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Mine Sange. I.

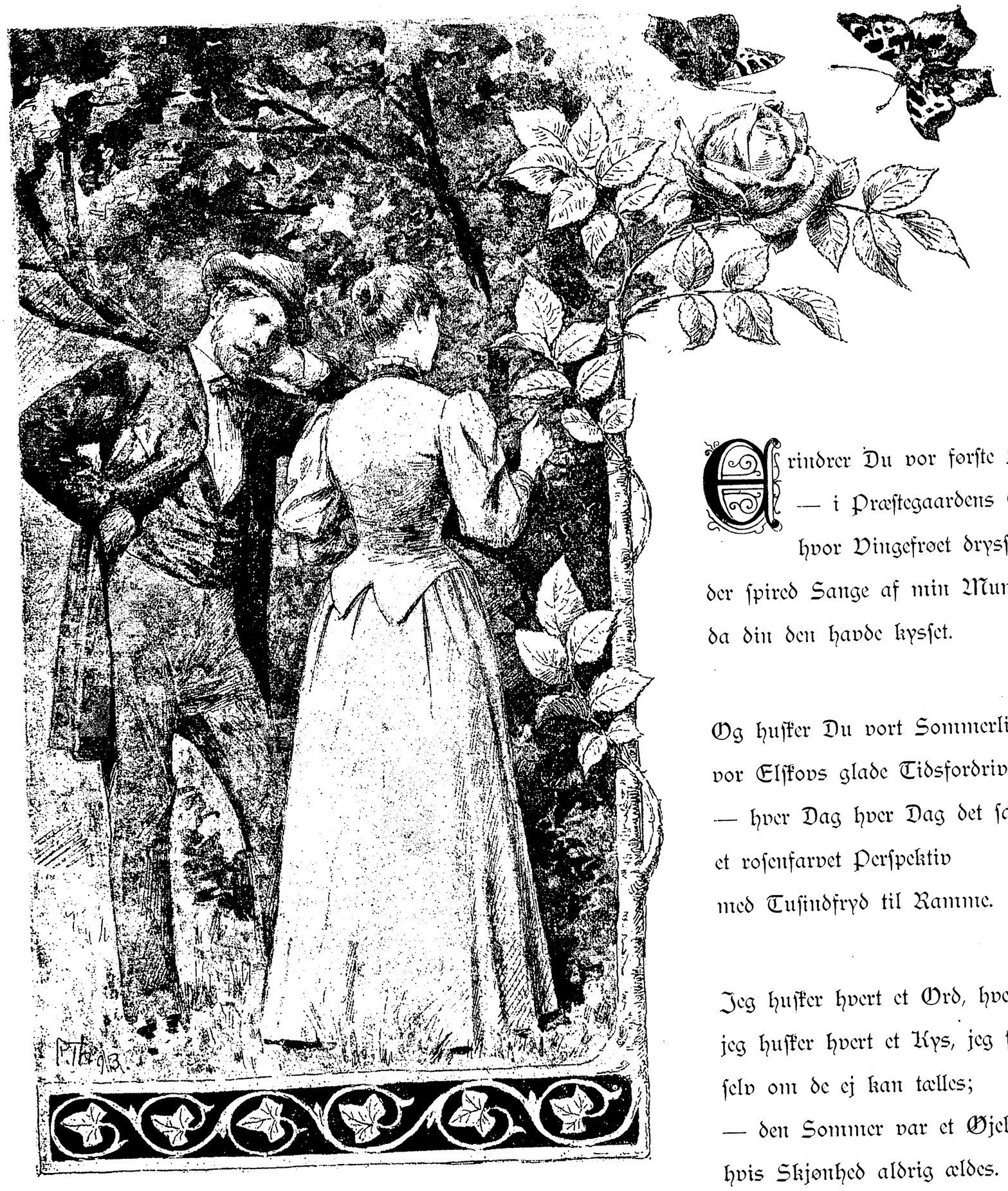

Erindrer Du vor første Stund?
— i Præstegaardens Elmelund,
hvor Vingefroet drysſed;
der spired Sange af min Mund,
da din den havde kysset.

Og husker Du vort Sommerliv?
vor Elskovs glade Tidsfordriv,
— hver Dag hver Dag det samme!
et rosenfarvet Perspektiv
med Tusindfryd til Ramme.

Jeg husker hvert et Ord, hvert Nik,
jeg husker hvert et Kys, jeg fik,
selv om de ej kan tælles;
— den Sommer var et Øjeblik,
hvis Skjønhed aldrig ældes.

Mine Sange. II.

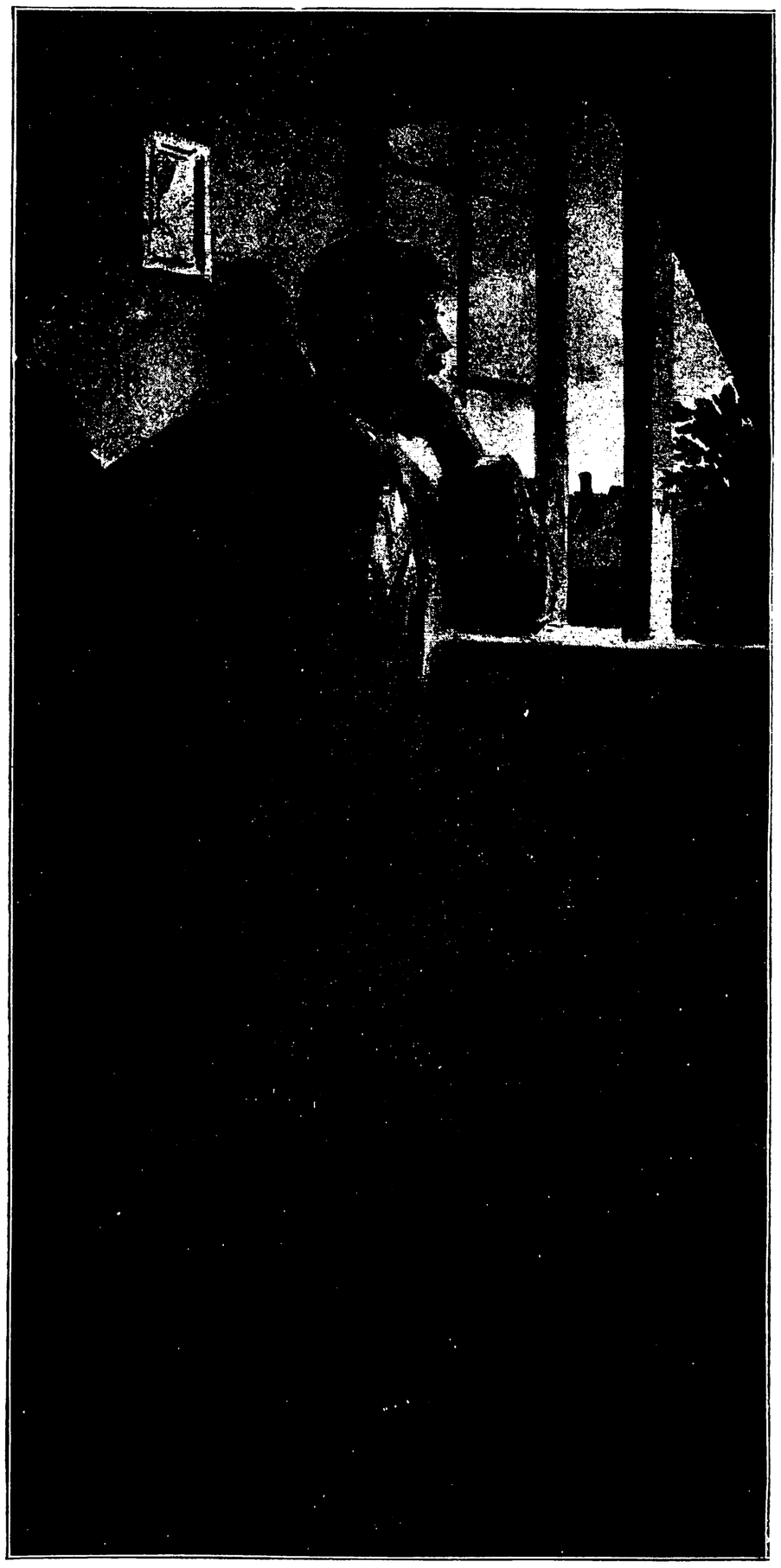

Ak, vidste Du de Tanker, jeg sendte
Dig hver Nat —!
jeg sov saa let og saa lidt.
Jeg talte vore Minder som Gnieren sin
Skat,
jeg jog de tusind Ønsker i en hvirvlende
Tagfat —
de fløj — spørg ikke, hvor vidt!

Jeg stirred fra min Kvist mod de tyste
Stjerners Gang —
hvor drejed Du Dig sindigt, o Jord!
„I Morgen" var som Digterens ufødte
Sang:
Forventningens Guld i dens glade Rythmer
klang,
og Fest var hvert eneste Ord.

I Morgen! I Morgen! — og Nattens
Timer skred,
de Skygger fik lysere Grund.
I Morgen blev til Drømme, der dufttunge
gled
i kongelige Farver om mit trætte Hoved
ned
og aanded dine Kys paa min Mund.

Mine Sange. III.

Jeg gik i den kolige Morgen
og nød dens forjættende Pragt;
jeg hørte dens stigende Lovsang
— en tonende Regnbuepagt —
mens Solen endnu knap var vaagen,
og Stumper af Nattetaagen
hang i dens straalende Dragt.

Tidt fulgte mit Øje to Svaler,
der kvidrede Bryst imod Bryst.
Hvor fandtes vel friskere Billed
paa Elskovs gryende Lyst?
Af Solen dets Ramme forgyldtes,
af Morgenens Blaanen det fyldtes
med Luft fra Forklarelsens Kyst.

Og Bønderne vandred til Marken
at røgte den daglige Dont,
at styrkes paa Hænder og Villie
i Arbejdets hellige Font.
Jeg følte mig stærk som en Jætte,
og Livets Dagslid og Trætte
laa for mig med lys Horizont.

Mine Sange. IV.

Jeg husker dine Kjoler, hver enkelt
især,
jeg tog dem jo alle i Favn.
Du bar en hvid med Blonder den Dag,
jeg fik Dig kjær,
den kaldte jeg Eva ved Navn.

Jeanne d'Arc hed den mørke, der sad,
som den var støbt,
om Hals, om Bryst og om Knæ.
Og Balkjolen — husker Du? — dens
kyske Flor blev døbt
den kjække Charlotte Corday.

Men skjønnest af dem alle var den
fordringsløse graa,
den kaldte jeg min Hustru, min Viv.
Saa tidt som Du bar den, det var, som
om jeg saae
vor Fremtids det daglige Liv.

Det var Uvejr — kan Du huske?
nu og da mod Ruden slog
Hylden sine vaade Duske;
stridigt bølged Havens Buske,
alt som Bygen kom i Kog.
Haand i Haand vi sammen sade,
saae, hvor Stormen bistert jog
med de fine Rosenblade.

Uvejr ude — Solskin inde.
Solskin inde: Du og jeg!
Roser foer for vrede Vinde,
Bygen dræbte dem i Blinde,
vore Roser vog den ej.
Kind mod Kind vi smilte trygge,
medens Vejrets Asgaardsrej
ødte Havens Sommerlykke.

Mine Sange. VI.

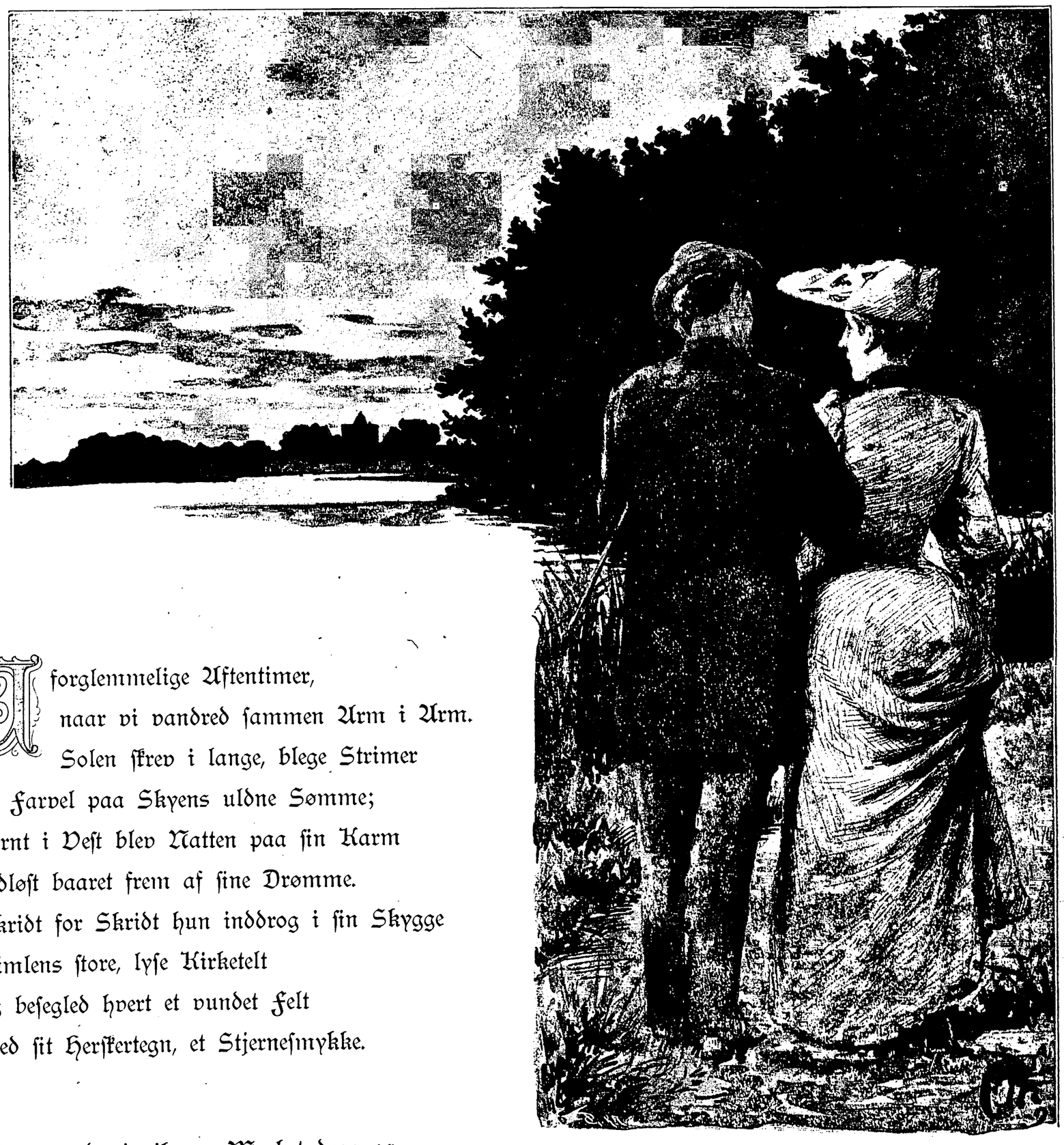

I forglemmelige Aftentimer,
naar vi vandred sammen Arm i Arm.
Solen skrev i lange, blege Strimer
sit Farvel paa Skyens uldne Sømme;
fjernt i Vest blev Natten paa sin Karm
lydløst baaret frem af sine Drømme.
Skridt for Skridt hun inddrog i sin Skygge
Himlens store, lyse Kirketelt
og besegled hvert et vundet Felt
med sit Herskertegn, et Stjernesmykke.

Op og ned vi gik, og Mørket drog os
bort fra Verden, bort fra Tid og Rum.
Stemning efter Stemning sødt betog os;
Jord og Himmel, Liv og Død vi drøfted,
Elskovs rige Evangelium
selv de største Gaaders Dække løfted.

Nattens dybe Fred og Stjernechoret
bar os ud i Evighedens Blaa:
aldrig, aldrig kunde vi forgaa,
holdt vi blot den Tro, vi havde svoret.

Mine Sange. VII.

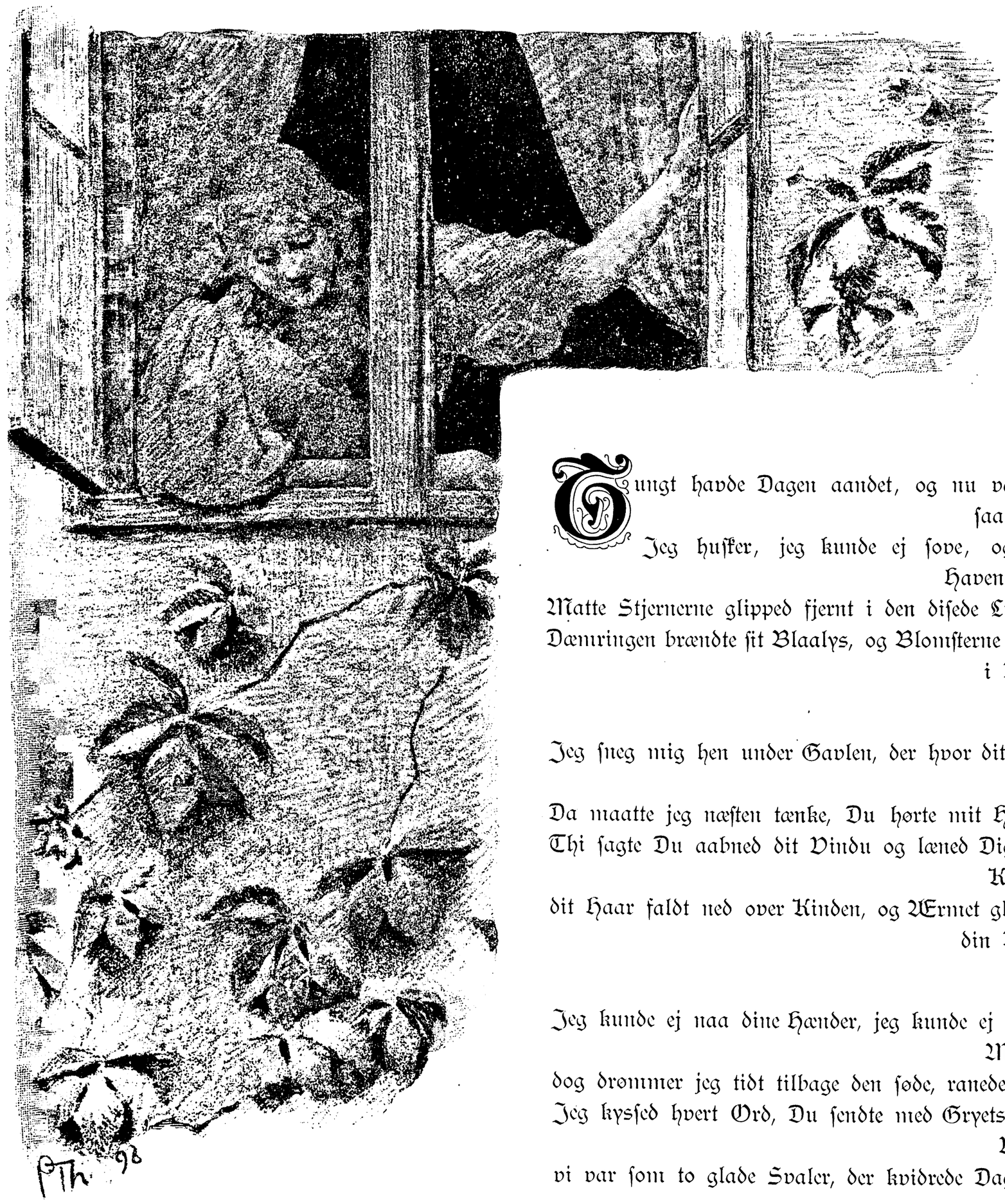

Tungt havde Dagen aandet, og nu var Natten saa hed.
Jeg husker, jeg kunde ej sove, og listed i Haven ned.
Matte Stjernerne glipped fjernt i den disede Luft,
Dæmringen brændte sit Blaalys, og Blomsterne svømmed i Duft.

Jeg sneg mig hen under Gavlen, der hvor dit Kammer laa.
Da maatte jeg næsten tænke, Du hørte mit Hjerte slaa.
Thi sagte Du aabned dit Vindu og læned Dig ud over Karm;
dit Haar faldt ned over Kinden, og Ærmet gled op om din Arm.

Jeg kunde ej naa dine Hænder, jeg kunde ej række din Mund;
dog drømmer jeg tidt tilbage den søde, ranede Stund.
Jeg kyssed hvert Ord, Du sendte med Gryets hviskende Vind;
vi var som to glade Svaler, der kvidrede Dagen ind.

Vi stod der, til Lyset vaagned i tusinde Farvers Pryd;
vi stod der, til Stilheden døde i Morgenens pippende Fryd.
Tre Gange havde Du vinket, tre Gange dit Vindu forladt —
men først da Solen var oppe, fik Du mit sidste Godnat.

Mine Sange. VIII.

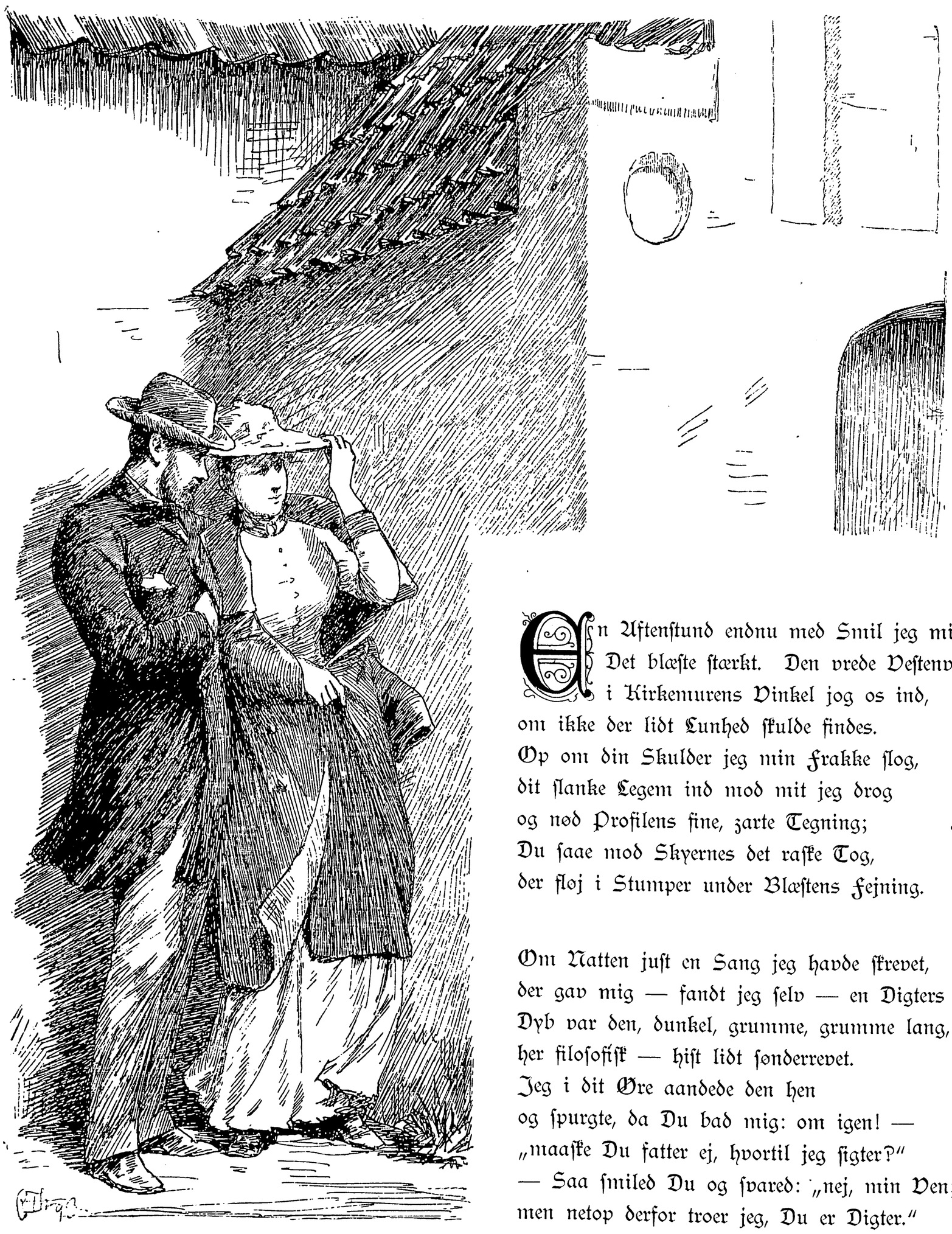

En Aftenstund endnu med Smil jeg mindes.
Det blæste stærkt. Den vrede Vestenvind
i Kirkemurens Vinkel jog os ind,
om ikke der lidt Lunhed skulde findes.
Op om din Skulder jeg min Frakke slog,
dit slanke Legem ind mod mit jeg drog
og nød Profilens fine, zarte Tegning;
Du saae mod Skyernes det raske Tog,
der fløj i Stumper under Blæstens Fejning.

Om Natten just en Sang jeg havde skrevet,
der gav mig — fandt jeg selv — en Digters Rang.
Dyb var den, dunkel, grumme, grumme lang,
her filosofisk — hist lidt sønderrevet.
Jeg i dit Øre aandede den hen
og spurgte, da Du bad mig: om igen! —
„maaske Du fatter ej, hvortil jeg sigter?"
— Saa smiled Du og svared: „nej, min Ven;
men netop derfor troer jeg, Du er Digter."

Saa var det en Aften, at Præsten befol:
„nu ringer til Hvile den mødige Sol!"
— vi foer gjennem Haven og Naboens Vang,
vi løb og vi sprang
til Diget, hvor Klokken i Træskuret hang.

Vi lo! — hvor vi lo, da med vældige Greb
vi haled i Klokkens det flossede Reb.
Først vugged den lydløst, men saa tog den paa
at kime og slaa,
som skulde den selv og Ulverden forgaa.

Vi lo! — hvor vi lo! Du trak, og Du sled,
saa Kinderne blussed og Haaret faldt ned.
Og Hænderne foer om hinanden i Leg —
de sprang og de veg;
tilsidst dog om dine min Højre sig sneg.

Og Klokken, den skogred, som var den besat.
Vist aldrig fik Solen saa langt et Godnat.
Var Rebet omsider ej sprunget itu —
hvad mener vel Du?
jeg tænker, vi stod der og kimed endnu.

Mine Sange. X.

Orgelet suste og Sangen lød,
Højmessesol gjennem Kirken flød.

Strengt gaaer det til i den himmelske Stad;
den gode Gud havde skilt os ad.

Jeg saae Dig fjernt i Kvindernes Række
bøje dit Hoved med ydmygt Tække.

Saa prøved jeg ogsaa med ærlig Flid
at tækkes Himlen en liden Tid

og skulde nok med Guds Hjælp, jeg troer,
kunnet holde Traaden i Præstens Ord.

— Da var det, at Solen — den slemme Sol! —
paa Vej til Altret gled ind i din Stol

og krøb med sin mest uskyldige Mine
op i dit Haar, det gylden-fine.

Men da den naaede din Øjenkrog,
da havde jeg glemt mine Bibelsprog;

og da den kyssed din bløde Kind,
da tabte jeg Traaden i Præstens Spind.

— „Dejlig er Jorden!" — hvor Sangen dog lød!
Højmessesol gjennem Kirken flød.

Saa kom den sidste Aften — den sidste vi var sammen.
Fra Bankerne ved Havet saae vi Solen gaa ned.
Fred — Fred!
saa brummed tyst den mægtige, der mat mod Stranden gled
og rundede sine Bølger blødt i Kammen.
Derude, i det fjerne, der skifted deres Skjær,
snart røde, snart blaa som Ametyst;
men graa som tunge Dage, naar Landet de kom nær
og klagende brødes under Kyst.

Den endeløse Himmel hang lun og graa og stille
med tusend matte Skyer i sit aftentunge Tjæld.
Lev vel!
— en Stemning, træt som Aarets, naar det lakker imod Hæld,
som Sorgens, før den løsner Graadens Kilde.
Højt paa en Tue sad Du, jeg hviled ved din Fod,
kun faa var de Ord, der blev sagt;
men aldrig vi hinanden dog saa fuldt og helt forstod
som nu, gjennem Tavshedens Magt.

Mine Sange. XII.

Vi skiltes, vi skiltes!
Vor Afsked var kort.
Et Kys og et Haandtryk —
saa kjørte jeg bort.
Paa Præstegaardsdigets
stensatte Vold
stod Du og vinked
med din hvide Parasol.

Du tegned Dig mod Himlen
saa fin og kniplingslet,
som sprang der ud af Luften
en lys Silhouet.
Du skar mig i Øjet,
saa Taaren trængte paa;
dog veed jeg, at jeg smiled,
saa længe jeg Dig saae.

Jeg stod i Agestolen
med Ryggen mod Jens Kusk
og holdt mig neppe oprejst
for Vognens Hop og Rusk.
Nu var Du som en Sneprik
paa den grønklædte Jord —
saa drejed vi om Hjørnet
ned ad Hulvejens Spor.

Jeg slingred under Svinget
i Agestolen om,
faldt sammen i min Længsel
saa fattig og tom.
Og Hulvejens Skygge
mig mødte klam og kold —
mens Du stod højt i Solen
med din hvide Parasol.

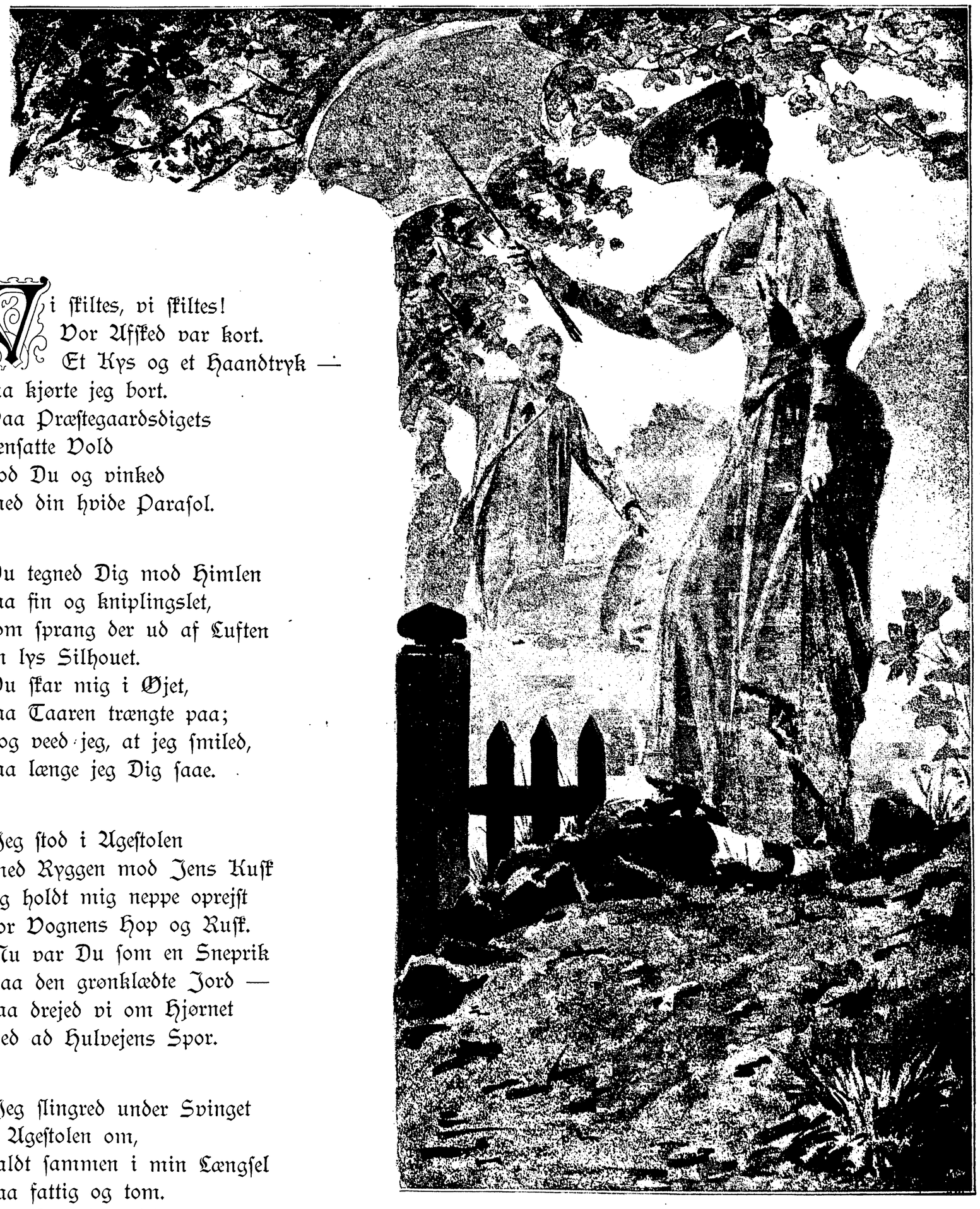

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.